

Juodoji Gvardija / The Black Company #4

Glen Cook

ŠEŠĖLIU ŽAIDIMAI

Knygute.lt

Glen Cook

**ŠEŠĖLIU
ŽAIDIMAI**

Juodoji Gvardija #4

Fantastinis romanas

Juodoji Gvardija įkurta prieš daugelį tūkstančių metų. Šlovingieji jos žygdarbiai ir skaudūs pralaimėjimai jamžinami Metraščiuose. Nūnai Kranklio vadovaujama smarkokai praretinta Juodoji Gvardija pradeda patį ilgiausią ir pavojingiausią savo žygį į už 8000 mylių stūksantį legendinį Katovaro miestą.

Tačiau netrukus paaiškėja, jog gvardiečius nuolat stebi Šešėlių Šeimininkai - naujas galingas priešas, ketinantis užgrobti visą pasaulį ir tiesiog pasmaugti jį mirties bei tamsos gniaužtais...

Vertė: ANITA KAPOČIŪTĖ

Glen Cook

The Black Company #4: SHADOW GAMES

PLIENINIAI SAPNAI

Kaunas, Eridanas, 2003

© by Glen Cook, 1989

Cover © by Frank Frazetta, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 2003

© leidykla Knygute.lt, 2017

Įžanga

Juodoji Gvardija - paskutinioji iš Laisvųjų Katorvaro gvardijų, jos istorija siekia tūkstantmečius. Nesuskaičiuojami jos žygdarbiai bei skaudūs pralaimėjimai kruopščiai aprašomi Metraščiuose. Tuo metu, kai po keturis šimtus metų trukusio įkalinimo iš kapo prisikėlė Valdovė, metraštininko plunksną perėmė Gvardijos gydytojas Kranklys. Kadaisė Valdovė drauge su savo vyru Viešpačiu ir dešimčia ištikimiausiųjų pavaldinių, vadinamų Pašvęstaisiais, visa ką laikė geležiniuose gniaužtuose. Bet vieną dieną maištininkų generole - moteris, vardu Baltoji Rožė - įveikė juos lemiamame mūšyje, tiesa, sunaikinti nepajėgė, bet amžiams įkalino užkerėtame kape. Ar bent visi tikėjo, kad amžiams. Bet po kelių šimtmečių kuoktelėjęs burtininkas Bomanzas, įsigeidęs pabendrauti su Valdove, netyčia prikėlė ją iš kapo, o drauge - ir dešimt Pašvęstųjų, įkalintas liko tiktai Viešpats. Prisikėlusioj! Valdovė nusišamdo Juodąją Gvardiją kovai su maištininkais, kurie tiki, kad Valdovę dar įmanoma sunaikinti, nes kaip tik šiuo metu kokiam nors vaikelui turėtų įsikūnyti atgimusi Baltoji Rožė. Vis dėlto

maištininkams taip ir nepavyksta vaiko surasti, jų kova pasmerkta. Ir tik vienas Varnas - aukštos kilmės, bet dėl žmonos išdavystės viską praradęs žmogus, iš nevilties ar dėl kokių kitų paskatų prisijungęs prie Juodosios Gvardijos - atpažįsta, jog Baltoji Rožė yra ta pati kurčnebylė mergaitė, kurią jis pats ir išgelbėjo nusiaubtame kaime; Juodosios Gvardijos kariai mergaitę vadino Brangute. Po lemiamo mūšio prie Žavumos, kur buvo sutriuškinti maištininkai, Varnas pasitraukia iš Juodosios Gvardijos; jis iškeliauja drauge su Brangute, kuria rūpinasi ir kurią auklėja tarsi tikras tėvas. Vis dėlto siekdamas sukaupti pinigų būsimajai Baltosios Rožės kovai, Varnas imasi nešvarių darbų - tiekdamas lavonus į Juodąją Pilį tolimajame Kadagio mieste, jis nė nenumano, jog šitaip ruošia kelią Viešpaties prisikėlimui.

Persekiodama maištininkų likučius į Kadagi atsidangina ir Juodoji Gvardija. Tačiau Varnas jau spėjęs nuveikti per daug: dabar Krankliui, burtininkams Vienaakiui ir Goblinui bei visiems kitiems Juodosios Gvardijos kariams teks susiremti jau ne su maištininkais, o su pačiu Viešpačiu. Čia ir baigiasi jų tarnyba Valdovei: pernelyg greitai paaiškėja, kad šioje kovoje Juodo-

ji Gvardija ir bus paaukota. Valdovė įveikia savo buvusį vyrą, o Juodoji Gvardija vėl lieka be darbdavio. Kariai jau žino: teks pasivyti Varną ir Baltąją Rožę - ir tada stoti į kovą su pasauliniu blogiu, kurį įkūnija ir Viešpats, ir Valdovė. Tačiau Varnas taip ir nebesusitinka su buvusiais draugais - prieš pat jiems atvyksiant, jis absurdiškai žūsta. Į Juodąją Gvardiją grįžta tik Brangutė - jau suaugusi Baltoji Rožė. Dabar ir paaiškėja, kur slypi jos jėga - ji pati neapdovanota jokiais magiškais galiomis, tačiau greta jos neveikia ir jokia kita magija - aplink ją susidaro magijos neveikimo zona.

Juodoji Gvardija įsikuria Baimės Lygumoje - keistoje vietoje, knibždėte knibždančioje kalbančiais menhyrais, skraidančiais banginiais bei kitais neregėtais padarais. O pačiame Baimės Lygumos centre auga Medis Protėvis - neįtikėtinai senas medis, sergstintis pasaulį nuo praamžio blogio, glūdinčio gelmėje po jo šaknimis. Baltosios Rožės vadovaujama Juodoji Gvardija vėl turi stoti į kovą su pasaulio blogiu, taigi Medis priima juos į savo teritoriją.

O Viešpats vėl ruošia sau išsivadavimo kelią: pro Pilkapius, kur Viešpats guli užkerėtame kape, tekanti upė vis labiau keičia vagą - dar kiek, ir jos vandenys paplaus pačius Pilkapius,

Šitaip išlaisvindami blogį. Juodoji Gvardija turi suskubti tam sutrukdyti. Tuo tarpu į Pilkapius atklysta paslaptingas žmogus, vardu Kovas - jis dirba pagalbinius darbus Pilkapius saugančiame Sargybos garnizone ir su niekuo nebeundrauja, išskyrus vieną jauną karį, vadinamą Ligoniu. Niekas nenumano, kad Kovas tyrinėja Pilkapius, kad jis turi savų planų. Kol vieną dieną jis magišku būdu pasiunčia savo sielą ten, į Viešpaties kapą. Tačiau grįždamas jis slysteli ir įstringa, nebevaliodamas išsivaduoti. Tiktai jo kūnas lieka gulėti be gyvybės žymių.

Pilkapiuose ir įvyksta lemiamos kautynės: iš reikalo susivienijusios Valdovė ir Baltoji Rožė su Juodąja Gvardija, pasitelkusios pagalbon ir andai Valdovę išlaisvinusį, irgi kape įstrigusį burtininką Bomanzą, stoja į kovą su pačiu Viešpačiu. Juodosios Gvardijos burtininkai išlaisvina ir įstrigusią Kovo sielą; netrunka paaiškėti, kad Kovas - tas pats senasis Varnas, tik suvaidinęs savo mirtį ir pasivadinęs kitu vardu. Varnas tąsyk pabėgo nuo Brangutės, neištvėręs minties, kad juodu galbūt vienas kitą myli.

Nors neišvengta nepaprastai didelių nuostolių, Viešpatį vis dėlto pavyksta įveikti: jo kū-

nas sudeginamas, o juoda siela įkalinama si-
dabriniam smagui, kuris įkalamas į Medžio
Protėvio ugnio kamieną - Medis Protėvis,
Kranklio prašymu, specialiai tam reikalui išau-
gino sūnų. Tačiau Juodoji Gvardija išžudyta. Ir
Baltoji Rožė, ir Valdovė - praradusios savo ga-
lias. Kranklys su išlikusia saujele saviškių - iš
viso septyni - leidžiasi kelionėn į Katovarą:
Juodosios Gvardijos priesakai reikalauja, kad
Gvardiją sunaikinus ten būtų gražinti Metraš-
čiai. Brangutė ir burtininkas Tylenis nuspren-
džia atsiskirti ir traukti savo keliu. Lieka Var-
nas, kuriam Brangutė taip ir neatleido už tai,
kad šitaip ją apgavo, kad pametė apsimetęs
žuvusiu. Veltui jis dar mėgino suvaidinti didvy-
rį, puldamas bejėgę likusią Valdovę - strėlės
šūviu buvusį draugą sulaikė Kranklys. Varnas
lieka vienas - tik su ištikimuoju Sargybos ka-
reiviu Ligoniu. Atrodo, kad Juodajai Gvardijai
jau nebelemta atgimti...

1. Kryžkelė

Mes likome septynios kryžkelėje ir dar ilgai
stebėjome rytiniame kelyje sėdančius dulkių
debesis. Slegiantis visa ko pabaigos pojūtis
sutramdė net amžiais nenustygstančius Vie-

naakį ir Gobliną. Turko žirgas sužvingo. Viena ranka Turkas užspaudė kumelės šnerves, o kita ėmė tapšnoti kaklą, ramindamas gyvulį. Atėjo metas susimąstymui - paskutiniam emociniam epochos riboženkliui.

Galų gale dulkės išsisklaidė. Paskutinis atsiskyrusių ženklas dingo iš akių. Mes stovinia-vome tokie tylūs, kad aplink mus vėl sučiulbo paukščiai. Iš balnakrepšio išsitraukiau sučiurusią užrašų knygelę - ten buvau įbrukęs ją kelionei. Ir virpančia ranka ėmiau rašyti:

"Galas. Štai ir išsiskyrėme. Tylenis, Brangu-tė ir broliai Suktukai patraukė keliu, vedančiu į Lordus. Juodosios Gvardijos nebėra.

Vis dėlto aš ir toliau rašysiu Metraščius - jei ne dėl ko kito, tai jau vien todėl, kad per dvidešimt penkerius metus įsišaknijusio įpročio ne taip lengva atsikratyti. Be to, kas žino? Galbūt tuos, kuriems esu įpareigotas juos nugabenti, kas nors ir sudomins. Širdis nurimo, bet kūnas vis dar tebekruta. Juodoji Gvardija mirė - tai faktas, bet jos vardas tebegyvuoja.

O mums, tepaliudija negailestingieji dievai, ne kartą teko įsitikinti vardų galia"

Įbrukau knygutę atgal į balnakrepšį.

- Tai štai kaip. - Aš nubraukiau dulkes nuo

kelių ir pažvelgiau į kelią, turintį nuvesti mus į rytojų. Žemų, pirmosios žalumos daigais apsi-
pylusių kalvų grandinė suformavo savotišką
gyvatvorę, pasišiaušusią avies kailį primenan-
čios augmenijos kuokštais. - Čia ir prasideda
mūsų žygis. Mums dar pakaks laiko sukarti
pirmąjį tuziną mylių.

O tai reiškia, kad paskui mums beliks įveikti
vos menkus septynis ar aštuonis tūkstančius.

Apžvelgiau bendražygius.

Vienaakis buvo geru šimtmečiu vyresnis už
visus kitus - burtininkas, visas raukšlėtas, juo-
dut juodutėlis, panašus į apdulkėjusią džiovin-
tą slyvą. Jis nuolat nešiojo raištį ant akies ir
nesiskyrė su minkšta, visai sučiurusia veltinio
skrybėle. Iš pažiūros atrodė, kad vargšė skry-
bėlė neišvengė nė vienos iš visų įmanomų ne-
laimių, tačiau, kad ir kaip paniekinta, visgi su-
gebėjo išgyventi.

Tą pat galiu pasakyti ir apie Turką - paprastų
paprasčiausią žmogelį. Sužeistas jis buvo bene
šimtą kartų - bet liko gyvas. Ilgainiui net ėmė
tikėti esąs dievų numylėtinis.

Nuolatinis Turko priekaba - Hagopas, dar
vienas vyras, apie kurį nepasakysi nieko ypa-
tinga. Tačiau - dar vienas, sugebantis sausas

išbristi iš balos. Pajutau, kaip ant blakstienų pakibo ašara.

Ir dar - Goblinas. Ką čia pasakius apie Gobliną? Pati pravardė pasako apie jį viską - ir drauge nieko. Goblinas - irgi burtininkas, mažuliukas, kivirčnus, be paliovos besiniaujantis su Vienaakiu: praradęs šią galimybę kivirčytis jis tikriausiai greitai sudžiūtų ir numirtų. Ne kas kitas, o jis sugalvojo ir garsiąją varliškąją šypseną.

Mūsų penketas laikomės drauge jau daugiau nei dvidešimt metų. Mes drauge pasenome. Ir galbūt pernelyg gerai vieni kitus pažįstame. Dabar mes - tik trūkčiojančios nebegyvo organizmo galūnės. Paskutiniai iš galingosios, neveikiamos, pašlovintosios padermės. Aš netgi baiminuosi, kad dabar, būdami labiau panašūs į pakeles plėšikų gaują nei į geriausius pasaulyje karius, mes teršiame Juodosios Gvardijos atminimą.

Nepaminėti liko dar du asmenys. Murgenui, kurį Vienaakis kartais vadina Šunyčiu, vos dvidešimt aštuoneri. Jis pats jauniausias iš mūsų. Susidėjo su Gvardija jau po to, kai mes išnešėme gerokai išvelėtą kailį iš imperijos pajėgų. Murgenas - tylus, nežinia kokių sielvartų slegiamas mažakalbis vaikinys; šiame pasaulyje

jis neturi jokių artimųjų ir tik Gvardiją tegali pavadinti savo šeima, tačiau netgi tarp mūsų jis atrodo vienišas ir nepritapęs.

Kaip ir bet kuris kitas mūsų. Taigi, kaip ir bet kuris kitas.

Ir pagaliau - Valdovė. Tiksliau, toji, kuri buvo Valdovė. Pražuvusioji Valdovė, žavingoji Valdovė, mano svajonė ir mano siaubas, tylesnė netgi už Murgeną, bet dėl kitos priežasties - ji pasiekė patį nevilties dugną. Kadaisė ji turėjo viską. Bet pati tai atstūmė. Ir liko be nieko.

Ar bent be nieko, kas, jos manymu, galėtų turėti vertę.

Į Lordus vedantis kelias jau nebedulkėjo - visos dulkes išpūkštė žvarbus vėjas. Kai kurie iš tų, kuriuos mylėjau, visiems laikams pasitraukė iš mano gyvenimo.

Nebebuvo jokios prasmės ilgiau stoviniuoti.

- Nagi, priveržkite pavaržas, - liepiau kitiems ir pats parodžiau pavyzdį. Patikrinau, ar saugiai pritvirtintas nešulinių gyvulių krovinsys. - Sėskime į balnus. Vienaaki, į priekį.

Galų gale įsižiebė pirmoji gyvybės kibirkštėlė: Goblinas suinkštė:

- Tai aš turėsiu kvėpuoti jo sukeltomis dulėmis?

Jeigu į priekį aš pasiunčiau Vienaakį, tai jau savaime reiškė, kad Goblinui teks pridengti užnugarį. Tiesa, burtininkai jie buvo tik šiokie tokie, ne iš tų, kurie savo srityje kalnus nuverčia, bet vis dėlto naudingi. Žinodamas, kad vienas jų traukia priekyje, o kitas - iš užnugario, jaučiausi nepalyginamai jaučiau.

- Ar nemanai, kad dabar jo eilė žvalgytis priekyje? - paklausiau.

- Tokiais atvejais negali būti nė kalbos apie kažkokią eilę! - užginčijo Goblinsas. Pabandė sukikenti, bet neišspaudė kreivą šypsenėlę, toli gražu neprilygstančią geriausiems varliškų jo vypsnių pavyzdžiams.

Vienaakis savo ruožtu pamėgino apsisiausti švytėjimu, bet vaizdas irgi nebuvo akinantis. Netaręs nė žodžio, burtininkas nurisnojo į priekį.

Atsilikęs per penkiasdešimt jardų, paskui jį nusekė Murgenas, jo rankoje styrojo dvylikos pėdų ilgumo ietis. Andai toji ietis buvo stiebas, ant kurio plaikstėsi mūsų vėliava. O dabar temaskatavo kažkoks keturių pėdų juodas skuduras. Simboliška - ir net toli gražu ne viena prasme.

Mes patys žinojome, kur nusiritome. Tačiau

kitiems to verčiau nežinoti. Juodoji Gvardija turėjo pernelyg daug priešų.

Murgenui pridurmui sekė Hagopas ir Turkas, jie vadeliujo ir nešulinius gyvulius. Paskui juos - mudu su Valdove, irgi gniauždami daugiau nei vienerias vadeles. Paskutinis jojo Goblinas, atsilikęs per septyniasdešimt jardų. Šitaip išsiričiau mes ir keliaudavome visada, mat nuolat būdavome paskelbę karą visam pasauliui. O gal atvirkščiai.

Tikrai nebūčiau atsisakęs pasiūsti į priekį žvalgų, tačiau septynių žmonių būrelio galimybės - pakankamai ribotos. Dviejų burtininkų apsauga - pats geriausias dalykas, kurį dar įstengiame išlaužti.

Užtat ginkluoti buvome iki ausų. Tikėjausi, kad pažiūrėti atrodome toks pat lengvas grobis, kaip ežys - lapei.

Rytuosna vedantis kelias jau dingo iš akiračio. Iš mūsų visų aš vienintelis protarpiais gręžiodavausi atgal vildamasis, kad Tyleniui galbūt sugilo širdį ir... Tačiau sugrįžti jis galėjo nebent mano vaizduotėje - pats tai žinojau....